

Ένα αντικείμενο φτιάχνει κοκτέηλ

“23 Αυγούστου 2014. 87η συνεχόμενη μέρα. Το πειραματόζωο παρουσιάζεται χαλαρό και δείχνει να αντιδράει στα φάρμακα και να αναρρώνει σιγά σιγά. Το αλκοόλ μάλλον βοηθάει. Χρειάζονται 2 τουλάχιστον εβδομάδες έξτρα έρευνας για ασφαλή συμπεράσματα. Τέλος εγγραφής.”

Το παραπάνω σημείωμα δεν είναι μια αποκλειστικότητα που εξασφάλισαμε στο **thecricket** από το ημερολόγιο κάποιου επιστήμονα που επιτηρεί και βασανίζει πειραματόζωα σε κάποια γωνιά του πλανήτη (αν και καλά θα ήτανε να τον εκθέταμε). Είναι η αρχή μιας σειράς αναρτήσεων στο facebook από τον [Ηλία](#), έναν εργαζόμενο της βαριάς βιομηχανίας του αναπτυξιακού μας θερινού τουρισμού, στον εκτυφλωτικό και γεμάτο πάθη κλάδο των cocktail bar.

Όσοι έχουν δουλέψει ή ξέρουν περί τίνος πρόκειται, μιλάμε για συνεχόμενη εργασία 3-4 μηνών, με καθόλου έως ελάχιστα ρεπό και με έναν σκασμό «δορυφορικών» εργασιών, απαραίτητων για τη λειτουργία του μαγαζιού, για τη συσσώρευση πελατειακών χαμόγελων και την πολυπόθητη συσσώρευση κεφαλαίου.

Ο Ηλίας λοιπόν, πήρε τα μπογαλάκια του και ξεκίνησε να δουλεύει ψυχή τε και σώματι σ' ένα νησί. Εκεί κοντά στο τρίμηνο, για να κάνει την δουλειά πιο υποφερτή, για να την «παλέψει» όπως λέμε, ξεκίνησε να γράφει στο facebook μια σειρά αναρτήσεων μιλώντας για τον εαυτό του ως «αντικείμενο», από τη σκοπιά του επιτηρητή που καταγράφει και εξετάζει την αλλαγή της συμπεριφοράς ενός πειραματόζωου στο εργασιακό περιβάλλον.

«Όσο πέρναγαν οι μέρες, ο οργανισμός είχε αρχίσει, όπως είναι λογικό, να ρετάρει ενώ από την υπερένταση δεν μπορούσα να

κοιμηθώ. Να σου πω, στην αρχή ήθελα να φύγω σαν τρελός, ένιωθα σαν σκλάβος αλλά δεν είχα επιλογή – τελικά είπα στον εαυτό μου ότι θα το υπομείνω και θα κάτσω», μας λέει.

Έχοντας φτιάξει περισσότερα από 10.000 κοκτέιλ μέσα σε διάστημα 102 ημερών και έχοντας τρελάνει του βιολογικού ρολογιού τους δείκτες, τόσο από δική του ανάγκη όσο και από επιθυμία να κάνει τους άλλους να γελάσουν με την κατάστασή του, ο Η. βγαίνει από το πετσί του εργασιακού του ρόλου και βάζει με φαντασία τον εαυτό του στο μικροσκόπιο.

Άλλοι απλά ξελιγώθηκαν από την αφηγητική του ικανότητα και άλλοι, όπως εμείς, είδαμε μια ευφάνταστη προσπάθεια άμυνας απέναντι στις απαιτήσεις της δουλειάς. Κάποτε οι νέγροι σκλάβοι τραγουδούσαν ρυθμικά στα χωράφια για να συντονίζονται

και να μην εκτίθενται στα μάτια των αφεντικών, τώρα οι λευκοί «απόγονοί» τους αφηγούνται τα συναισθήματά της σκλαβιάς τους σε ηλεκτρονικούς καμβάδες αυτοεπιτήρησης.

“26 Αυγούστου 2014.90η συνεχόμενη μέρα. Το αντικείμενο αφέθηκε σήμερα να πάει στην παραλία για να έχει την ψευδαίσθηση της ελευθερίας, σαν επιβράβευση για τα 10.000 κοκτέιλ που συμπληρώθηκαν χθες βράδυ. Παρουσιάζει κάποια σημάδια νοσταλγίας και παραμιλάει στον ύπνο λέγοντας κάτι για ένα σπίτι στο Μετς αλλά παράλληλα αρχίζει και αναπτύσσει σύνδρομο Στοκχόλμης και φαίνεται να μην το νοιάζει πότε θα φύγει. Τέλος εγγραφής”

(σ.σ: στο Μετς είναι το σπίτι που μένει)

Ο δρόμος στον οποίο έστρωσε την κερδοφορία της η επιχειρηματικότητα των ελληνικών μπαρ επιφυλάσσει πολλές επιπλέον, υποχρεωτικές δουλίτσες για τους εργατές της (αφήνουμε έξω την σκληρή πραγματικότητα της σωματεμπορίας και της εκπόρνευσης γυναικών).

Μια γύρα στην πιάτσα αρκεί για να επιβεβαιώσει κάποιος ότι τα παιδιά πίσω από την μπάρα «οφείλουν» να διαφημίζουν το μαγαζί που δουλεύουν, αναλαμβάνοντας τον ρόλο του επικοινωνιολόγου: μέσα από τους λογαριασμούς τους στα social media υποχρεώνονται από το φιλικό και «συνεταιρικό» κλίμα που δημιουργούν τα αφεντικά να κάνουν δημόσιες σχέσεις, να ανακοινώνουν πάρτι και χαρές και να τζιράρουν με περισσότερο κόσμο στο μαγαζί.

Απαραίτητο στοιχείο η επιμέλεια μιας εμφάνισης που τους θέλει όμορφους και άσπιλους, επικοινωνιακούς και όχι «εσωστρεφείς». Δεν συνίσταται για παράδειγμα να πιάσεις συζήτηση για κάτι που συμβαίνει έξω από τη δουλειά (βρε δεν πάει να πνίγεται ο κόσμος, να πίνει θέλουμε) ενώ το διάβασμα και άλλες τέτοιες ενέργειες αλλοτρίωσης είναι μάλλον απαγορευτικές. Με λίγα λόγια, η δουλειά θέλει ολημερίς και ολονυχτίς έναν συγκεκριμένο τύπο ανθρώπου, όχι «ακοινωνήτο και μοναχικό» αλλά χαμογελαστό και υπερδραστήριο, πρώτο στα λόγια, πρώτο και στα

ποστ.

Ας επιστρέψουμε όμως στο «αντικείμενο». Ο επιτηρητής συνεχίζει να καταγράφει τη συμπεριφορά του, δείχνει μάλιστα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το τι διάλογο μουρμουρίζει.

“27 Αυγούστου 2014. 91η συνεχόμενη μέρα. Το αντικείμενο παρουσίασε μια πολύ ενδιαφέρουσα αλλαγή στη συμπεριφορά του. Παρόλες τις πολύ συγκεκριμένες ...ιδιαίτερες θρησκευτικές του αντιλήψεις, σήμερα επισκέφθηκε εκκλησιάκι (όπου και απεικονίζεται) όντας μάλιστα ξυπόλητος καθόλη τη διάρκεια της διαδρομής. Υπάρχει πιθανότητα να το έκανε και για να εξαγνίσει τον εαυτό του με την αυτοτιμωρία αυτή αν και ένας βοηθός παρατήρησε νωρίτερα πως δεν έβρισκε τις σαγιονάρες του. Κεράκι δεν άναψε. Φοβόταν λέει μην καεί ζωντανός κατά τη διάρκεια απ’ότι ακούστηκε να μουρμουρίζει. Το παρουσιαστικό του παραπέμπει σε σκηνωμα αγίου, μιας και έχει χάσει και 5 κιλά, και κάποια στιγμή μάλιστα αναφέρθηκε στον Χριστό χωρίς να μπορούμε να είμαστε σίγουροι για το τι ακριβώς είπε. Εξετάζουμε το ενδεχόμενο να του τοποθετήσουμε μικροφωνάκι για να ακούμε τι ακριβώς λέει και να βγάζουμε ασφαλέστερα συμπεράσματα για την πορεία του. Τέλος εγγραφής.”

Οι μέρες περνούν και η σεζόν πλησιάζει στο τέλος της. Μ' αυτά και μ' αυτά, το «αντικείμενο» έχοντας ενσωματώσει έναν εργοστασιακό ρυθμό παρασκευής cocktail, έχοντας γίνει μηχανή, φαίνεται να είναι στα όρια ενός απεγνωσμένου μοναχισμού που κρύβει ταυτόχρονα μια απέλπιδα ηρεμία, μια ελπίδα πως όλα τελειώνουν. Ένα απελευθερωτικό ενδεχόμενο που... αγχώνει τον επιτηρητή. Γράφει χαρακτηριστικά:

*“2 Σεπτεμβρίου 2014.97η συνεχόμενη μέρα.Το αντικείμενο, που δεν πάει άλλες κι άλλες μέρες παραλία τώρα τελευταία, πήρε τους δρόμους με τα σύννεφα να ενώνονται απειλητικά πάνω από το κεφάλι του και κατέληξε σε κοντινή παραλία να ρεμβάζει ακούγοντας ροκιές και πίνοντας μπύρες μόνο του. Ο φόβος να ενταθούν η μουντρουχιά και η γεροπαραξενιά του με το να επιλέγει το μοναχισμό και την απομόνωση είναι μεν υπαρκτός αλλά δε μας απασχολεί προς το παρόν. Γενικά οι τελευταίες μέρες κυλάνε λίγο ήρεμξδισρβφ...**.ΒΟΗΘΕΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑ!ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΕ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑΣΤΗΚΑ ΝΑ ΚΛΕΙΣΤΩ ΣΤΗΝ***

ΤΟΥΛΑΕΤΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΓΛΥΤΩΣΩ. Κρατούσε ένα σέικερ και ένα γουδοχέρι και μου είπε ότι απλά ήθελε να φτιάξουμε ένα κοκτέιλ...το μάτι του γυάλιζε και δεν έχω ιδέα για τις πραγματικές προθέσεις του.”

Τα χειρότερα αποφεύχτηκαν τελικά: το αντικείμενο κατόρθωσε να επιβιώσει, μετά από τόσα μεροκάματα σερί και υπό την επιτήρηση τόσων πελατών, άλλων τόσων αφεντικών, άλλων τόσων σχολιαστών, όλοι επιβίωσαν τελικά.

Τέλος εγγραφής; ποιος ξέρει, στην ιστορία του τόπου έχουμε χιλιάδες τέτοιες εγγραφές, διπλοεγγραφές και πάει λέγοντας. Ελάχιστες τις κάνουμε κάτι, αλλά αυτό είναι άλλη συζήτηση.

Η τελευταία ημέρα του αντικειμένου.

“6 Σεπτεμβρίου 2014.101η συνεχόμενη μέρα. Τελευταία μέρα του αντικειμένου στη δουλειά. Όλοι στο εργαστήριο κλαίμε όλη μέρα με λυγμούς αγκαλιασμένοι. Μια αγκαλιά επιστήμονες, τεχνικοί, σατανικά αφεντικά που χαϊδεύουν γάτες παρακολουθώντας πίσω από καθρέφτη διπλής όψεως, φοιτητές που κάνουν πρακτική(εδώ βρήκατε;), ντελιβεράδες, η κυρα-Φρόσω από πάνω(τρομερά τα γεμιστά κυρά-Φρόσω,γεια στα χέρια σου),κάτι περαστικοί. Δεν περιμέναμε να μας επηρεάσει τόσο πολύ αλλά έτσι είναι, αν δένεσαι με ένα αντικείμενο και το παρακολουθείς κάθε μέρα επί 101 μέρες, στο τέλος σε παίρνουν τα ζουμιά. Μας ζήτησε να το βγάλουμε και μία φωτογραφία με τους συναδέλφους του, τους ηθοποιούς δηλαδή που έπαιζαν τους συναδέλφους του τέλος πάντων. Φαίνεται χαρούμενο τώρα στα τελειώματα. Καλά, δε φαίνεται ακριβώς μιας και είναι ο μόνος που δεν χαμογελάει, αυτός και ο πιστός ακόλουθος του ο Λίτον, που όλο το καλοκαίρι στάθηκε στο πλάι του να τον προσέχει, που τον βλέπουμε εδώ να φουσκώνει παράλληλα σαν παγώνι για να διώξει πιθανούς κακόβουλους ανθρώπους που θέλουν να πειράξουν το αντικείμενο. Δεν μπορώ να γράψω άλλα,με συγχωρείτε. Είναι πολύ δύσκολο. Επιστρέφω στην ομαδική αγκαλιά. Τέλος εγγραφής.

